

Gilbert Costache

Oprește ploaia, aruncă cu sare!

Editoare
Delia Marinescu
Ana Maria Ciobanu

GILBERT COSTACHE (n. 1987, București) a crescut în Rahova, într-o lume în care visurile păreau adesea prea mari pentru locul din care venea. După peste 15 ani de modelling în marile capitale ale modei și studii de actorie în New York și Los Angeles, s-a apucat de scris ca să înțeleagă toate lumile din care a făcut parte. Așa a aflat că bunicul lui a scris cândva un roman care n-a văzut tiparul.

DELIA MARINESCU (n. 1991, București) este scriitoare și editoare de non-ficțiune, cu 12 ani de experiență în jurnalism. A fost reporter la Digi24, Libertatea și Scena9 și a colaborat cu DER SPIEGEL, The New York Times și VICE. A scris reportaje și investigații pe teme sociale, de la sărăcie extremă la secte și trafic de persoane. A câștigat trei premii Superscrieri (2022, 2021, 2017). În prezent, lucrează în comunicare și co-regizează un film documentar. Lucrul la această carte a ajutat-o să se împace cu propriile pierderi, greșeli și alegeri.

ANA MARIA CIOBANU (n. 1987, București) este jurnalistă și trainer de storytelling. A scris timp de 11 ani pentru revista DoR despre inechitate, violență de gen, rasism. A realizat podcasturile Satul Mădălinei și Obiceiul pământului și este co-gazda podcastului mame. În prezent cercetează instituționalizarea copiilor pentru Muzeul Abandonului. Întâlnirea cu Gilbert i-a amintit de ce face această meserie: din credința că solidaritatea dă forță unor povești care trebuie să ajungă la noi.

Mulțumesc acestui pământ românesc, atât de roditor pentru mine, pentru că pot să simt că-i aparțin: am sânge de rom, dar în mine curge și sânge de român. România mi-a oferit șansa să lucrez ca model și să mă pot educa.

Cuprins

<i>Nota autorului</i>	9
Frânturi	11
Ruptura	15
Moda Abba, casetofoane și blugi	17
Chinezu' și Maluța	21
Am flash-uri și în cap	25
Nunta de cinci stele, fală pentru neam	27
Am tată și e cel mai tare!	33
Fotbalul era una dintre porțile de ieșire din greutate	35
Ticino, martorii lui Iehova și fabrica de ciocolată	38
Disciplina de model	43
Sare în oală	47
<i>Avel o gadjo</i>	49
Balconul nostru era plin de garoafe	55
Dicție pentru pirați	61
Voiam să fac ceva mare cu viața mea	63
În spatele blocului	65
Mascota voia bunăstare în ambele lumi	67
Neamul lui Gruia	69
Tu ești făcut să fii actor	73
Filmare la Palatul cu turle	77
<i>Karate Kid</i> de Rahova	79

Cartierul nu era făcut pentru cei cu inima slabă	81
Gata cu Marian	83
Prima întâlnire cu moda	85
Coane	89
<i>Ola Ola e, macho man</i>	91
După blocurile gri sunt hoții de sucuri	95
De mătase	99
Vremea mIRC-ului și lecțiile lui Friptură à la Casanova ...	101
Fotbalul mă ia din cartier și mă duce la hotel	109
Hai să încercăm și la Constanța.....	113
Mă tatuez	115
<i>Bienvenido a Madrid</i>	119
Hai și pe șantier, Gilberte!.....	125
Mi se ducea viața dacă intram la pușcărie	127
Dansatorul.....	131
Hopaa, m-am îndrăgostit, m-a luat pe sus și nu știu ce să fac	137
Bucătar la Burger King cu book profesionist	141
Pe catwalk la Circulo Bellas Artes	147
Fericit	151
Bat corner ca Ronaldo	153
Bagă tare, îmi șoptește copilul de la 10 ani	157
Mă duceam la castinguri, dar făceam și combinații	159
Asta înseamnă să ai secunda	161
Pentru o mie de euro, era să sfârșesc înjunghiat	163
<i>Mujeres y Hombres</i>	167
Primul mentor	173
Mereu căutam următorul pas.....	179
Gaura neagră revine.....	183
Învăț în câteva luni să conduci un club	185
Închiriem un stadion	189
Milano.....	195
Model în România	201

Primul rol principal	203
De ce trebuia să zici „tu știai că văru' e țigan“?	207
Turist în țara mea	211
Nu știu ce vrei de la mine, copilule!	221
Istanbul. Între castinguri și Taksim.....	223
Buta, Bote și Mircea	231
Munca te recomandă	235
Fashion Week New York	237
Balaurul	243
Supermodels	251
Rup lanțurile.....	259
Statele Unite. Caut vocea mea	263
Nu am unde să mai cad, deja sunt în genunchi.....	271
Actorie în America	275
Scrisoare pentru tata	279
Adevărul lui mamaie.....	283
Dădeam în gol cu moda.....	285
Los Angeles. Mai aproape de vis	289
Mamaia Florica se duce în ceruri	295
Cine te mai ține acum, copile?	297
Ziua visez, seara lucrez.....	299
Oare America era visul? Iar tu, Marian, unde ești?	307
Viață de Hamptons	309
Care era rolul meu și ce film trebuia să văd, de fapt?	317
A venit timpul să cred în vocea mea	321
Ai mei.....	327
<i>Postfață</i>	329
<i>Mulțumiri</i>	331

Frânturi

29 august 2013, Central Park. Luminile apusului se joacă printre clădirile înalte de pe 5th Avenue. Copacii sunt încă verzi, iar felinarele abia s-au aprins și împlânzesc amurgul. Merg fără țintă prin parcul ăsta de poveste, cu un nod în stomac care nu mai pleacă de câteva zile. Ziua a fost plină de confirmări – castinguri pentru Fashion Week New York, o întâlnire cu directorul unei agenții din Milano, care vrea să plec la iarnă acolo. Îmi trăiesc visul, frate! Ar trebui să fiu extaziat. Pe lângă mine trec oameni care par fericiți: un cuplu cu un câțel, un bărbat cu umeri sculptați, câțiva copii alergând. Cei de aici umblă prin viață de parcă au tot ce vor. Parcă sunt într-un film pe care îl văd de undeva, de pe margine.

Les din parc, trec pe lângă magazine elegante cu haine, genți și pantofi, o gheretă cu hotdogi. Îmi aud clar respirația. Parcă e prea liniștită. New York-ul te înghite în felul lui: într-o zi ești în vârf, în alta nu știi unde ai ajuns. Dau în Madison Avenue, care e mare, trebuie să ai grijă când o traversezi. După câteva minute, cotesc pe străduțe și mă uit la casele de cărămidă, cu trepte maro, cum am văzut în videoclipurile de pe MTV. Acasă blocurile te apasă, pe când casele din New York te vrăjesc că abundența e posibilă.

Mă gândesc la mama, la tata, la Rahova cu blocurile noastre gri, mirosul de vară arsă și râsetele copiilor. Mama trebuie să fie fericită. Asta e tot ce știu.

Ajung în studioul de la intersecția 72nd Street cu 3rd Avenue. Stau la parter. În bucătărie sunt niște vase nespălate. Mă uit unde să îmi pun geaca, îmi las hainele pe podea și mă prăbușesc în pat. Când închid ochii, mă lovesc imaginile: străzi prăfuite, oameni flămânzi. Parecă simt durerea întregii planete și sunt una cu ea. Clipesc, să alung flash-urile, și mă trezesc în fața tirurilor pline cu parfumuri, în Spania. Mă văd printre băieți, cu mâinile pline de euro. Plătim marfa furată. Văd mașina cum pleacă și iar îmi bubuie inima ca atunci: de entuziasm că fac de două ori mai mulți bani, dar și de frică de pușcărie. Mă scutur, dar imaginile nu se opresc. Sunt la o prezentare de modă cu Julio Iglesias Jr., în nordul Madridului. Stăm pe scaune, în costumele noastre de gală, și râdem. Nu se termină bine viziunea aia, că începe alta: ochii mamei, plini de îngrijorare că puiul ei pleacă în Spania cu un vis.

Mamă, mamă, nu mă mai lasă... gaura neagră mă trage tot mai tare. Inima îmi bate haotic. O voce, de undeva din mine, îmi șoptește: *Eu te-am ajutat. Am făcut ce m-ai rugat. Tu ce faci acum?*

Rămân întins în întuneric. Mă gândesc la fata care mă așteaptă acasă, la familia care m-a crescut, la promisiunile pe care le-am făcut și nu le-am ținut. Bă, da' ce fac eu cu fata asta, o las să mă aștepte în România? Țin la ea, dar pun mereu cariera și banii pe primul loc. Am 26 de ani și deja am trăit mai multe vieți într-una. Mintea mea a devenit o mașinărie.

Poate ar trebui să fac un control psihologic, doar n-oi fi eu atât de special, încât să-mi vorbească Dumnezeu, nu? Aș da orice să fie real și să înțeleg ce vrea să-mi spună. Acum câteva luni, i-am promis că, dacă mă ajută să ajung model în New York, o să-i ajut și eu mai mult pe ceilalți.

Orice fac, nu scap de visul ăsta sau ce naiba o fi. Urâtă stare! Dacă tot nu dorm, noapți la rând încerc să pricep ce vrea de la mine. Să mă simt vinovat? Să mă îndrept și să nu mai repet greșelile? Să mă vindec? Iau metrourul și mă duc ba la sala de forță, ba la castin-guri. Zile și săptămâni se derulează parcă alb-negru, ba nu se mai

termină, ba-mi scapă printre degete. Opa, sunt depresiv... *Fuck!* Sper să nu afle nimeni.

Nu mă pot ierta. *Păi, dacă aveai conștiința de acum, nu o făceai! Iartă-te!*, îmi șoptește o voce. Habar nu am dacă e tot vocea mea. *Nu aveai încotro, erai amărât!*

Dau s-o cred, dar mai e și vocea de care mi-e cel mai frică: *Cum să fii tu faimos? Cum să te arăți tu în America, dacă ești o minciună? Nu meriți! Nu-ți reprezintă bine țara, mai ales că ești și țigan¹. Românii știu asta? Că te dai român, dar nici asta nu ești. Ești un țigan ca toți ceilalți și, îndată ce vor afla, te vor desconsidera.*

Nu pot să fac pace cu cine am fost. Am făcut parte din lumea șmecheriilor și duc cu mine regretele minciunilor, bătailor și toxicității care poleiau puterea. Am fost fotbalist de performanță și nu s-a ales nimic din asta, deși știu că puteam face mai mult. Acum sunt model internațional și mă mândresc, dar lumea asta în care mi-am dorit atât de mult să fiu deja îmi face nervi. Zâmbesc, port haine scumpe, sunt acolo să-i fac pe alții să creadă că așa ar sta și pe ei hainele din colecțiile pe care le prezint, iar în adâncul meu parcă mi-e silă. În sfârșit sunt bine financiar, dar neamul meu încă suferă. Orice aș face pentru ei, tot acolo sunt. Îmi revine obsesiv în minte noaptea aia de când aveam 10 ani și am înțeles că tata o să plece. De unde a început golul ăsta?

Pun mâna pe telefon, pentru că mi-e prea frică să mai fiu singur.

— Alo? Mamă, îmi e greu pe aici. Nu cred că mai stau mult și vreau să vin înapoi în țară.

— Da, băiatu' meu, vino. Nu e ușor printre străini. O cană de apă nu îți dă, dacă îți e sete.

¹ Ia uite-l că a și apărut, în cel mai greu moment al meu. Termenul vine de la grecescul „*athinganos*“, adică „de neatins“. Nu în sensul de neînfricați, ci pentru că spuneau că suntem murdari, păgâni. A fost sinonim timp de sute de ani cu cel de sclav. Jigneste. Citește-i pe Petre Petcuț, Adrian Nicolae Furtună, Gelu Duminică și alți cercetători romi, ei explică și mai bine (n.a.).

— Aș fi vrut să mai stau, mamă, acum, că sunt pe val, să dau tot ce pot, dar cumva mintea îmi zice să iau o pauză. Ce pastile ziceai că iei tu și te ajută, de la domnu' doctor psihiatru?

— Cipralax.

— Să încerc și eu?

— De ce nu?

— Păi, și nu îmi face rău, mamă, să le iau?

— Vezi și tu ce zice psihiatru, îți pot face programare când vrei. Pe mine m-a ajutat.

Mi-e rușine să nu creadă mama că o iau pe arătură. Păi, eu mă lupt aici să fiu bogat, să demonstrez că sunt cineva, că merit să mă arăt și că pot să-i inspir și pe alții să se schimbe! Cum să cad? Curaj, curaj, curaj ca în Rahova, tată! Bagă tare!

Ruptura

Într-o noapte din vara lui 1997, dormeam în aceeași cameră cu mama, în apartamentul nostru din Rahova. Eu aveam zece ani, iar Malu, fratele meu mai mic, dormea cu mamaie Florica în altă cameră.

Dormitorul nostru avea un geam care dădea în spatele blocului, unde era și bara de bătut covoare. Geamul era deschis și de afară veneau liniște și un pic de lumină. La un moment dat, m-am trezit. Eu eram la perete, iar mama ar fi trebuit să fie lângă mine, dar nu mai era. Distingeam siluete. Două forme stăteau pe marginea patului recamier. Un spate îndoit, al mamei. Celălalt spate era al lui tata. Energia din cameră era ca o gaură.

Din conversație am putut să înțeleg că părinții mei vorbeau niște lucruri foarte serioase și că ceva grav și important se întâmplă.

M-am făcut mic, mic, mic, să mă ascund în cearșaful cu care eram învelit, dar tot se vedea că sunt eu.

Tata o anunța pe mama că nu mai vrea să continue căsnicia. Mama se împotriva și plângea. Plânsetul ei parcă venea din suflet, îi simțeam adâncimea durerii.

Când să mai spui *Sunt și eu aici, aș vrea să vă împăcați?*

În momentul ăla, m-am simțit inexistent.

Toată copilăria și adolescența aveau să mă bântuie plânsetul și suferința mamei.

Moda Abba, casetofoane și blugi

Până să se despartă, ai mei nu se certau. Erau fericiți și simțeam o mare bunăstare în familia noastră. Era începutul anilor '90. Am deschis ochii în comunism, dar am crescut înconjurat de libertate. Aveam 2 ani când Ceaușescu a fost împușcat, împreună cu soția lui Elena, iar românii au început să plece în țările vecine pentru comerț cu produse care nu se găsiseră până atunci. La bloc la mine veneau vecinii de prin Italia și Germania cu casetofoane și haine. Era moda cu blugi, geacă sau cămașă din denim. Bărbații purtau mustață, periciuni lungi gen favoriți, păr lung cu chică. Mulți păreau desprinși din clipurile Bee Gees sau ABBA. În piețe era cu adevărat mișcare, iar oamenilor le plăcea să facă comerț. Din neamul meu se duceau la turci, bulgari, sârbi și veneau cu haine, blugi, aur sau alimente.

Vremurile mașinilor străine erau la început pe atunci. La bloc, când venea câte un vecin cu altă mașină în afară de Dacia, stăteam toți pe lângă ea, parcă era OZN. Când a venit Michael Jackson în România, eu aveam 9 ani. Toți care auziserăm că trece Michael cu mașina pe 13 Septembrie ne-am adunat să fim pe aceeași stradă cu starul. Eram sute de copii, ne împingeam, săream de bucurie și ne luam în brațe doar pentru că a trecut mașina cu el. Bineeee, băi, cât de taree! Unul zicea că l-a și văzut în mașină.

Mama era o frumusețe de femeie, cu păr șaten și ondulat și ochii verzi ca măslinile crude. Parcă ar fi decupat-o cineva dintr-un cartier sicilian, ar fi poleit-o cu inocența zânelor din povești, apoi ne-a adus-o

să întorcă toate privirile din Rahova. Când ieșeam cu ea, o claxonau toate mașinile și-mi zâmbea amuzată. Era florăreasă, la fel ca sora ei, mătușa Petruța, și mama lor, mamaie Florica. Aveau o tarabă cu flori în Piața Moghioroș, la care vindeau toate trei. Lala, așa cum o alint pe mama, vine de la Clara. Avea păr de leoaică și se îmbrăca mereu cu rochii lungi, înflorate, cu umerii la vedere. Ea călca totul și îmi zicea mereu să fiu curat. *Să nu-ți miroasă subrațul. Să nu faci păduchi. Am auzit de mai multe ori că țigani aduc păduchii, că au părul creț și des.*

Lala a fost mereu pentru mine imaginea compasiunii și a blândeții. Poate prea bună și miloasă pentru lumea asta, care se folosește de oamenii ca ea.

Tata, Gili, era și el mare frumusețe de bărbat, țigan macho, plin de viață, bucuros tot timpul. Nu știu dacă dragul ăsta de viață e o caracteristică a romilor sau dacă reziliența ne dă asta, dar tata emana poftă în tot ce făcea. Pur și simplu, emana eleganța din el. Avea costume la două rânduri de nasturi, pantaloni cu pensă, pantofi cu ciucuri. Îi plăceau mult materialul puf de piersică și mătasea. Când era acasă, el ne îmbrăca cel mai des pe mine și pe Malu. Ne alegea hainele potrivite, ne scutura, ne învăța.

Tot de la el am primit și primele lecții despre femei. *Băiatul meu, să faci în așa fel ca femeia cu care ești să se simtă bine în preajma ta, s-o faci să râdă, dacă poți*, îmi spunea. Mă învăța și să mă ridic de la masă odată cu ea, dacă se duce la toaletă.

Tata a renunțat la visul lui încă de tânăr. Îmi zicea mereu că și-a dorit ori să cânte la saxofon, ori să fie afacerist, dar părinții lui nu și-au permis să-i cumpere un instrument și să-l dea la ore. Are multe talente, genul de om care, orice ar face, va face bine acel lucru. Și câte talente ca el s-au irosit în România? De ce? A avut mai multe meserii: barman, mașinist la televiziunea Tele7ABC, apoi a manageriat firma de cherestea a lui tataie Gruia. Dar cel mai des, la începutul anilor '90, mergea în Turcia, Bulgaria și Serbia, de unde cumpăra țigări, whiskey și blugi, pe care le vindea apoi angro, cum făceau mulți români în primii ani de după căderea comunismului.

Îi plăcea mult să gătească. Ne făcea spaghete cu sos roșu, cu usturoi și fructe de mare. Da, după comunism se găseau și paste, și fructe de mare, dacă te întrebi, iar el avea acest talent de a testa gusturi, de a combina, de a descoperi. Niciodată nu lipsea carnea din casă. Mama zicea: *Dacă n-ai carne, sare și pâine, n-ai spor în casă. Cum să n-ai? Să nu cerem la vecini, că ne facem de râs.*

La noi în casă se asculta multă muzică americană. Cred că tata și mama erau globaliști fără să știe. Pe bune, erau deschiși mental, le plăcea să aibă prieteni noi, să glumească și aveau o mulțime de casete R&B și soul, Babyface, Boyz II Men, Blackstreet. Ei o numeau muzică ușoară, iar eu mă întrebam dacă există și muzică grea.

Aveam un casetofon cu CD-player JVC și se dansa mult în casă. Desigur, puneau și sârbe, bănațene, și lăutărie, Marin Doru, Mihai Nămol. Dansau tata cu mama, unchi cu mătuși. Maneaua a intrat mai târziu în casa noastră, după '93-'94, și a venit de la Dan Armeanca, în limba romani, cu sunet turcesc și un miez doar al ei. Era mișto, nu avea nici stigma, nici sensul ăsta de acum. Pe atunci nu-mi plăcea muzica de jale. Auzi și tu, muzică de jale! Mă gândesc că se mai plânge și în alte țări la muzică, dar jalea trebuie să fie marcă înregistrată românească. Explică-i tu unui străin „Dă, mamă, cu biciu-n mine, că n-am ascultat de tine!”. Facem haz de necaz. Asta înseamnă să fii rom: să ai vorbele la tine, să râzi cu lacrimi și să jelești cu toată ființa.

Chinezul și Maluța

Eu m-am născut în '87 vara, în iunie, după ore întregi în care mama a plâns la Spitalul Giulești din București.

Nu voiam încă să ies pe lume, zice mama. Medicii au sunat la directorul Spitalului, să vină de acasă, pentru că era prea grea nașterea. Omul a ajuns după jumate de oră și m-a scos cu forcepsul, spre disperarea mamei, care se temea să nu rămân cu capul deformat. Pentru că am ieșit așa de greu, tot ea mi-a zis că din bătrâni se spune că acești copii sunt speciali, pentru că celor din lumea cealaltă le-a fost greu să le plece tovarășul.

După doi ani și trei luni, în septembrie 1989, s-a născut fratele meu. Oficial, îl cheamă Viorel, dar eu aveam doi ani și nu puteam să-i spun așa. Aveam o maimuță de pluș pe care o botezasem Maluța, pentru că nu puteam spune maimuță sau cuvântul era prea lung pentru mine. Și cum fratele meu era la fel de mic și la fel de simpatic, m-am hotărât că merită și el aceeași onoare. Așa că am început să strig prin casă: „Maluțaaaa, vreau Maluța să mă joc!“. Așa i-a rămas porecla – mai întâi Maluța, apoi, cu timpul, Malu. Era tare frumos, toți îl iubeau.

La noi în familie, poreclele erau o formă de limbaj secret, aproape un cod al iubirii. Mie îmi ziceau Chinezul, pentru că am ochii migdalați. Verișorilor mei le spuneam Micloș, Borli și Păpen. Unchiul meu era Duduluș, chiar dacă îl cheamă Ștefan. Romii sunt foarte inventivi, nu trebuie să-ți faci griji că nu-ți găsim un nume.

Dacă te iubește cineva, sigur îți va găsi o poreclă care se lipește de tine toată viața. Porecele noastre par să respecte niște reguli, chiar dacă nimeni nu le-a scris vreodată. De exemplu, dacă aveam un Grasu' – și toată lumea avea un Grasu' –, niciodată nu exista un Slabu'. Românul sau Țiganul erau porecle standard. Piticu' era aproape garantat, dar, dacă cineva era foarte înalt, nu-i ziceam Înaltu'. Ne oprim înainte să devină prea evident.

Mamaie Florica nu mai era doar bunica noastră, devenise mamaie pentru tot blocul. Vecinii spuneau simplu: „A venit mamaia de la flori!”. De câte ori o auzeam, fugeam pe scări, să văd ce mi-a adus bun.

În acei ani, ne strângeam ba acasă la noi, ba la alți veri și vedeam filme indiene, italiene sau americane cu Bruce Lee, Piedone și Steven Seagal. Eram mulți, uneori și douăzeci de persoane, unii apucau să se așeze pe canapea sau scaune, alții rămâneau în picioare, în spate, pentru că nu mai era loc. După terminarea filmului, dormeam pe covor sau pe canapea. Când desfăceam canapeaua rabatabilă și stăteam aliniați de-a latu', ziceam că ne așezăm ca peștii. Petrecerile țineau uneori și câte două-trei zile. Dormeam, ne trezeam și o luam de la capăt cu distracția. Mama puneă și strângea masa, unchiul Duduluș ținea atmosfera cu muzica și dansul, mătușa Petruța avea talent la dans, nașu' Marian spunea bancuri, iar unchiul Sandu povestea despre vremurile frumoase de pe Țane. Oamenii aștia, pe bune, se distrau și se bucurau de viață.

Țane din poveștile lor, o stradă din zona 13 Septembrie, locuită de mulți romi, era un fel de planetă mistică, unde găseai doar prietenie și iubire. Îmi imaginam că era o viață liniștită, din aia de poveste, unde exista doar pace și bunăvoie. Cu romi care se duceau la cișmea, în maiou și pălării ca în Sicilia. Evadam în lumea aia de fiecare dată când ascultam povestirile celor mai în vârstă.

Acasă, eu și Malu eram tare fericiți. Aveam televizor color doar de câțiva ani, dar în dormitorul din dreapta era alt televizor, unul alb-negru, care pentru mine era o poartă spre o altă lume. La început,

prindeam Antena 1 și Tele7ABC, unde dădeau câteva desene animate, Superman și ceva cu niște câini. Eu și Malu eram lipiți de ecran. Apoi, prin 1995, au apărut canalele mari, Pro TV și, mai târziu, Cartoon Network. Dexter și Didi sau Tom și Jerry au devenit repede favoritele noastre.

Prietenele mamei se plângeau că petrecem prea mult timp la televizor. Ironia e că acum aud aceleași lucruri, dar despre tablete. Oricum, noi ne-am plictisit repede de ecran. Fotbalul și joaca cu prietenii din blocul M139 din Petre Ispirescu erau de neînlocuit. Eram mulți copii de aceeași vârstă și mereu inventam jocuri noi.

Eu și Malu ne iubeam mult. Transformam sufrageria în stadion – făceam o minge din mai mulți ciorapi îndesați unul în altul și trăgeam la poartă. Poarta era din perne. Poziția de start era întotdeauna în fața canapelei vișinii, asortată cu draperiile. Aveam grijă să nu spargem bibelourile din bibliotecă, o limită pe care știam că n-aveam voie s-o trecem. În alte zile, schimbam terenul cu masa de joc – tabinet, Călărași sau Șeptică – și râdeam cu lacrimi când mama era serioasă și voia să închidă sau când Malu era prins trișând la joc și făcea pe inocentul. Malu avea o energie caraghioasă, care îl făcea să fie mereu în centrul atenției.

Când am împlinit 7 ani, ai mei mi-au făcut petrecere cu cameraman, un văr de-ai tatei. Malu avea 5 ani și încă nu vorbea prea bine. S-a uitat drept la cameraman și a zis:

— Mă filmează a ochi.

Apoi l-a luat de mână pe cameraman, să mă arate și pe mine la cameră.

Eu eram pe W.C. Malu deschide ușa, cu el de mână, care nu știu ce-a avut în cap, și au prins cadrul pentru posteritate.

— Uite, mamăăă, ce fac aștiaaa! Nu mă lasă să stau nici pe W.C., am urlat.

Lui Malu i-a plăcut și mai mult faza.